

Gymnazista

Gymnázium Pierra de Coubertina

číslo: 4
ročník: 34
cena: 0,50€

**Rozlúčili sme sa
s maturantmi**

**A môžeme vypadnúť
(na prázdniny)!**

**Objavili sme
nové hviezdy**

**Tiež sme zachránili
zopár (žabacích) životov**

Gymnazista sa prerodil. Ošatil sa domoderna, a aj keď „špeci“ je iba prvá dvojstrana, vnútorný obsah tiež nie je do recyklu. Pýtate sa, kto to všetko spôsobil? Odovied' na túto otázku patrí k tým menej uveriteľným- Ľudovít Štúr. Tento muž,

historická osobnosť so zmyslom pre krásu a časopisectvo, tento rétor a politik totiž neustále inšpiruje ľudí (aj 154 rokov po smrti).

Pomenovaná je po ňom (okrem iného) prestížna súťaž školských časopisov Štúrovo pero, o ktorej sa dozviete viac na strane 3. Tento rok sme sa jej zúčastnili (v počte 1), no úspech na seba značne nechal čakať. A ani teraz neprihádza.... Nevyhrali sme, ani len trošku. Dôvod je jednoduchý.

Gymnazista bez štipky úrovne a bez zalamovaných stĺpcov totiž nemohol konkurovať terajšej podobe nášho periodika.

No čo nás nezabilo, to nás nabudilo k tvrdšiemu boju, a pretože konštruktívna kritika nám otvorila oči, máme (d'alšiu) novinku na škole. Pri vchode do budovy od dnešného dňa bude stáť seriózna schránka na vhadzovanie prípmienok. Tešíme sa na čítanie vašich „zlepšovákov“.

Druhá novinka je naša oficiálna mailová schránka casopis.gymnazista@gmail.com, čo je v podstate iba virtuálna škatuľa prípmienok, takže je to len variant B pre príliš bojazlivé typy.

Tlieskajte, lebo oddnes má náš časopis konečne plnohodnotné strany, grafiku, ako sa patrí, a úroveň.

P.S. Aby sa nezabudlo...želáme vám krásne leto a ešte krajšie prázdniny :)
vaša redakcia

Gymnazista- nezávislý časopis študentov

GPdC Piešťany

tlač obálky- Tising Trade

Šéfredaktorka- Eva Smininová (3.C)

Grafika- Kristina Gugová (3.C)

Redaktori- David Drozd (sekunda), Ashok
Úradníček (tercia), Martin Vetrík (kvinta),
Dávid Gomola (kvinta), Lívia Gažová (okta),
Klára Jamrichová (1.B), Barbora Bednáriková
(1.C), Jakub Konečný (1.C), Katarína
Kováčová (2.A), Marián Adamčík (3.B), Alena
Kalavská (3.C), Filip Müller (3.C)

Editoriál	2
Štúrovo pero	3
Zlatá Kremnica	3
Lyžarák	4
eL Vé Ká prvej Cé	5
Vlhké ruky, žabky, muky	6
Hudobné okienko	7
Rozlúčka s maturantmi	8
O kopírke	10
Jeden skutočný príbeh	10
Kto by ho nepoznal?	11
Jim Morrison stále žije	12
Posedenie pri zelenom stole	13
Marošovo športové okienko	13
Give me freedom, take me higher...	14
Bratia	15
Mass Effect 2	15
Greenpeace	16
Vták v telocvični	16
Koľko hviezdičiek si zaslúžia kolky?	17
Župný festival	17
Ako nevznikajú mastné flăky	17

/23.-24.4.2010/ Nikdy ste nepočuli o niečom takomto? Ja tiež nie, až kým do školy neprišla pozvánka a kým som nezagoooglila.

Táto súťaž sa uskutočňuje každý rok, je to "valná" udalosť a teší sa na ňu každý potenciálny žurnalist, dokonca aj reálny žurnalist (vid'. Patrik Herman). Je to niečo ako Pohoda, akurát vo verzii pre časopisy. Na Pohodu idete za zábavou, nájst nových priateľov, no predovšetkým za hudbou. Vnímate texty, porovnávate kapely a obzéráte (ako naozaj vyzerajú) hlasy z rádia.

Tento príklad je skoro porovnateľný s mojím dvojdňovým pobytom vo Zvolene.

Začalo sa to celkom nevinne.

Po trojhodinovke v autobuse som sa dostavila na miesto určenia, no tá neuveriteľná zima, ktorá ma zasiahla, mi zrejme natoľko omráčila zmysly, že som sa prechádzala Zvolenom viac, ako bolo nutné. A omráčenie trvalo, až kým som znova nenasadila na cestu späť.

Čo sa stalo?

Kopec prednášok a kultúry, noví ľudia-šéfredaktori a redaktori časopisov z každého kúta

hodnotení spomínali „minimálne tri“, čo bola nevýhoda dvojčlánkových. Musím však oceniť snahu organizátorov, pretože sa postarali o zaujímavý kultúrny program, a tiež sa snažili dodržiavať časový plán. Budem sa snažiť zopakovať si túto skúsenosť, samozrejme, aj v budúcom roku

(pozn.red. súťaž je vyhlasovaná aj pred vysokoškolákov), keďže je to príležitosť, ako spoznať ľudí, ktorí tiež radi píšu a majú svoje skúsenosti v brandži .

Ad'a sa umiestnila na krásnom 4. mieste z 52 zúčastnených v tejto kategórii, zatiaľ čo my sme sa iba poučili a šli sme domov.

ew

Štúrovo pero 2009

republiky, tipy, triky, nápady a nakoniec samotný Zvolen.

Ad'a Gálová, naša maturantka, ktorá sa zúčastnila súťaže v kategórii samostatných novinárskych príspevkov pre Gymnazistu, povedala: „Čo sa mi nepáčilo, bolo to, že výraznú výhodu mali takí, ktorí sa zapájali už predtým. Na internete písali, že nutné je poslať 2-5 článkov, no porotcovia nám pri

Bolo to 13. 5., naštastie, nebol to piatok, ale štvrtok, keď sa naša trieda 1.C vybrała na výlet do známeho baníckeho mesta Kremnica. Ráno o pol ôsmej sme už všetci čakali pred autobusom aj s pedagogickým dozorom, ktorým boli paní profesorky Domonkošová a Učňová. Čakalo sa len na jednu osobu – zhodou okolností na našu predsedníčku triedy:) Ked' tá s pármínútovým meškaním dorazila, cesta sa mohla začať.

Nás autobus šiel cestou-necestou (v druhej polovici jazdy hlavne tou necestou), aby sme konečne asi po dve a štvrt hodine sedenia v buse vystúpili v Kremnici. Na prvý pohľad nás ničím veľmi neohúnila, väčšina pamiatok v

Zlatá Kremnica

dolnej časti mesta je, bohužiaľ, dosť zanedbaná. Akonáhle sme si ponaťahovali naše údy, vyrazili sme cez mestské hradby na centrálné námestie a ďalej na mestský hrad, ktorý je dominantou mesta. Cestou sme obišli známu mincovňu a počkali si na lístky na hrad. Tu sme najprv navštívili zaujímavý dvojloďový kostol sv. Kataríny, patrónky mesta. Kostol má údajne skvelú akustiku, dozvedeli sme sa od sprivedokyne, ktorá zároveň rozprávala aj o tom, ako v Kremnici trestali zločincov. Potom sme sa mohli poprechádzať po všetkých hradných baštach, nakoniec sme sa odvážili vyšliapať aj tých vraj 300 schodov na vežu kostola. Navrchu sme sa sice dozvedeli, že ich bolo len asi 120, no aj tak sme mali dosť. Za odmenu sme však získali úžasný výhľad na celú Kremnicu ako na dlani. Z kostola sme sa vrátili na námestie a navštívili sme Múzeum gýcu, najväčšie na Slovensku, kde sme videli exponány od vypreparovanej lišky s fajkou až po

plagáty Mojsejovcov. Za múzeom sme si obzreli aj Uličku slávnych nosov s

odliatkami nosov mnohých našich umelcov. Nasledovala hodinka voľna, ktorú sme strávili obedom, keďže v našich žalúdkoch to už pekne vyhŕávalo. Strelili sme sa pred našim autobusom, no ten ešte nevyrazil smerom domov, ako by sa dalo čakať, ale na Kremnické Bane, kde bola d'alšia – už posledná – zastávka našej cesty. Na mieste, ktoré sa vraj nachádza priamo v strede Európy, sme najprv navštívili starý kostolík, potom sme sa povolili pri kameni so stredom Európy a nakoniec sme poobdivovali ovečky, ktoré tu chovajú mnisi-kapucíni, ktorým kostol patrí. Nakoniec sme už dosť unavení nasadli späť do autobusu, ktorý nás teraz už predsa len viesol smerom do Piešťan.

A keďže ani počas tejto jazdy po cestách-necestách sa nám, naštastie, nič nestalo, tak sme navečer vystupovali z autobusu s pocitom príjemne stráveného dňa a nových zážitkov.

Jakub

Je sobota, chvíľu po šiestej hodine ráno. Je to čas, keď je asi každý normálny študujúci (aj neštudujúci) človek zahrabaný hlboko pod perinou po únavnom týždni plného skúšania a skorého vstávania. Ale čo robí takmer celé osadenstvo 1.B? Pomaly sa zobúdzajú, aby si stihli zbaliť posledné tričká na ramienka a podobné veci, úplne sa hodiace do ešte pomerne chladného marcového počasia. Odchádza sa totiž na lyžarsky výchovno-vzdelávací kurz, každoročne organizovaný pre žiakov prvých ročníkov. Odchod autobusu bol hlásený na 8:30, ale niektorí natešení študenti spolu s rodičmi tu čakali už od ôsmej. Nakoniec autobus prišiel o 8:45.

Okolo obedu sme unavení stáli asi 100 m od chaty Záhradky. S batožinou nám ochotne pomohli aj študenti 1.C, ale nemôžem zabudnúť ani na príslušníkov mužského rodu našej 1.B. Potom sme sa vrhli na kľúče od izieb. Izby boli stredne veľké ale keďže sme mali so sebou oblečenie s veľkým objemom, občas sa nám zdali tesnejšie, ako boli. Tiež môžem dodať, že boli bez extrémne plesnivejúceho nábytku a v každej izbe bolo zrkadlo (čo je veľké plus najmä pre dievčatá). Počet postelí na izbách bol flexibilný - ja som bývala v 4-

chaty. Tu mali tí, čo už niekedy lyžovali, vyšliapať, podľa mňa dosť zľadovatený, svah a spustiť sa dolu. Najprv sa spustili skúsenejší lyžiari, ktorým tento kopec nerobil žiadny problém. Potom išla moja kamarátka. Prvý aj druhý oblúčik zvládla dobre. Začalo to vyzeráť sľubne, no potom jej cestu sprevádzalo niekoľko pádov, až ju nakoniec zakončila nekontrolovatelným šmykom do stromov. Bola som na rade ja. Profesorka sa na

Lyžarák

postel'ovej izbe. Jediným problémom bola kúpeľňa. Pre takmer 30 dievčat bola jedna, večne obsadená, podlhovastá kúpeľňa s dvojmiestnou sprchou. Kedže aj

chalani mali svoju sprchu, ale bolo ich len okolo 10, tak dievčatá, samozrejme, v ich neprítomnosti, využívali služby aj tejto kúpeľne.

Na oddýchnutie si po únavnej ceste, vybalenie sa, zjedenie časti zásob, ktoré sme si stihli ráno nahádzať do batohu, a zavolanie rodičom, že sme si ešte nič nestihli zlomiť, sme mali 2 hodiny po príchode. Potom sme mali ísiť na svah, ktorý bol len pári krokov a schodov od

mňa usmiala - asi mi tým chcela naznačiť, že už môžem ísiť alebo sa možno snažila skryť hurónsky smiech nad komickou jazdou mojej kamarátky. Neisto som sa spustila - svah bol skutočne zľadovatený. Po pári otočkách som začala naberať rýchlosť a ... pád. Toto sa ešte pátrat zopakovalo, až som sa dostala na úpätie. Počas krkolomnej jazdy som stratila palicu. Okolo mňa prešiel pán profesor a s úsmevom dodal: „3.skupina“. Čakala som to. Potom sa ma spýtal, či mi tú palicu hodí alebo či si po ňu vyšliapem. Svojim slnkom oslepeným úskrnom som mu chcela naznačiť, že sa nikam šliapať nechystám..

Takto vyzerali naše jazdy v prvý deň - teda aspoň 3.skupiny, do ktorej som spolu s mojou kamarátkou patrila. Dostali sme zelené rozlišovačky (ktovie prečo...). Potom boli ešte dve skupiny: druhá, v ktorej boli stredne dobrí a tí mali oranžové rozlišovačky, a tí najlepší mali žlté a patrili do prvej skupiny. Ale chcela by som podotknúť, že ku koncu sa zelení vyrovnali oranžovým.

Prestávky v lyžovaní sme mávali na obed, bol o 12:00. Potom sme do 14:00 oddychovali. Vleky chodili do 16:00 a potom sme mávali až do večere voľno. Vtedy sme sa bili o sprchy alebo sme počúvali hudbu.

Strava bola celkom dobrá, ale každému nevyhovíte. Zaskočili nás hlavne obrovskými porciami.

Stereotypne sa opakujúce dni oživil fakt, že v strede kurzu sa stáva najviac nehôd, a tak sme mali na výber, kam chceme ísiť po doobedňajšom lyžovaní: buď na túru

na Chopok, alebo ísť do aquaparku Tatralandia. Môžem vám povedať, že tie 3 hodiny v termálnej vode sa mnohým mali. Mali sme na výber z krytých relaxačných bazénov alebo otvorených, určených na hry. Bol tu veľký výber tobogánov, napríklad jeden nás „vycuol“ do veľkej misy na ľadový vzduch a po pár otočkách nás spodným otvorm „vucuol“ dolu a my sme pokračovali v jazde.

Nakoniec sme sa zastavili v nákupnom komplexe TESCO.

NAŠE VEČERNÉ PROGRAMY

Každý večer po večeri mal pán profesor „reč“, zhodnotil deň a určil vedúceho dňa (niekto z profesorov) a službu dňa (niekto zo študentov),

ktorá nás chodievala budíť (o 7:00). Tu sme si aj plánovali večerné programy. V sobotu sme mali voľný program. V nedel' u nám premietli film o lyžiarskych technikách.

V pondelok

sa rázie chytila prvá skupina, ktorá vymyslela veľa súťaží. Konali sa v našej jedálni, v ktorej sme si utvorili parket obkolesený stoličkami- tu sa konali spomínané súťaže. Utorok mali na starosť „oranžovi“, ktorí mali v skupine aj gitaristu, takže program oživili slovenskými evergreenmi. Programy zavŕšila 3.skupina (tá moja), ktorá si pripravila mix spievania a súťaží. V tieto večeri sme neboli ukrátení o občas morbídne hádanky pána profesora. Vo štvrtok nám navrhli diskotéku, ale keďže o ňu nikto nemal záujem, tak nás prostre donútili. Večer sme prišli do pripravenej jedálne, kde nám pustili hudbu a nechali nás to trochu

,rozprúdit“. Zavreli sa dvere a všetci sa na seba znudene pozerali. Zhasli sme aspoň svetlo a o chvíľu pár dievčat začalo tancovať. Ako to chodí, pridali sme sa k nim aj my ostatní a tancovali sme a tancovali, kým neprišiel pán profesor s kamerou a nezasvetil svetlo. Ale čo neurobíte pre stužkovú? :)

V piatok sme už nešli lyžovať, ale sme mali naplánovanú exkurziu do Demänovskej jaskyne slobody. Linkovým autobusom sme dostali späť do chaty, kde sme sa naobedovali a čakali na autobus so študentmi 1.D, ktorých autobus nás viedol domov. Na ceste domov sme sa zastavili na salaši, kde sme si mohli kúpiť pravé salašnícke výrobky.

A čo dodat na záver? Lyžiarsky neboli len o lyžovaní, ale aj o strávení času s novými priateľmi a upevnení nových triednych vzťahov. Aj profesori v nás spoznali rozvážnych mladých ľudí. Odnesli sme si z neho veľa pekných spomienok a aj pár zranení- Biankin prst a Dominikina noha, ale inak nič väznejšieho. Už teraz sa veľmi tešíme na ďalšie výlety strávené s moujou novou triedou.

Klára

eL Vé Ká prvej Cé

V termíne od 14. do 20 marca sme sa my, 1.C, zúčastnili lyžiarskeho výcvikového kurzu na Chopku. Po príchode sme povykladali z autobusu batožinu pred chatu Záhradky, kde sme boli ubytovaní. Pred chatou nám profesori rozdali klúče od izieb.

Izby boli sice malé, nábytok bol starý a trošku rozoberateľný, ale inak boli izby útulné a na prenocovanie úplne stačili. S babami sme bývali v štvorposteľke. Mali sme tam dve poschodové posteľe. Výhľad z okna sme mali priamo na svah. A hor' sa na kopec! Tam nás profesori rozdelili do skupín. Pred rozdelením som bola dosť nervózna, pretože som veľmi chcela

ísť do prvej skupiny. So svojou jazdou som nebola spokojná, ale aj tak ma zadelili do prvej. Veľmi ma to potešilo a hned' sa mi nálada vylepšila. V našej skupine bolo šest lyžiarov a piati snowboardisti, ktorí sa boardovali zvlášť. Len občas sme sa s nimi na svahu stretli.

Vyšliapali sme si ešte pár jazd a išli sme späť do chaty. Po večeri robili jednotlivé skupiny program. Každá skupina vymysľala svoj vlastný. Prvý večer to boli „snowboardáci.“ O desiatej sme museli ísť do izieb, kde sme si ešte dlho po večierke šepkali zážitky. Ďalší deň sme sa zobúdzali len ľažko. Po raňajkách sme sa vrhli na svah. Pred chatou nám profesori rozdali rozlišovačky. Naša skupina mala žlté, druhá zelené a tretia oranžové. Druhá a tretia skupina íšli skibusom do vedľajšej doliny. My, prvá skupina, sme sa lyžovali na Záhradkách. Snežilo už odvečera, takže na trati boli námosy snehu a tvorili sa bubny. Ale to nám predsa nemôže ukázať lyžovačku. Asi po dve a pol hodine sme íšli do chaty na obed. Bol pre mňa značným sklamaním, ale neprišli sme sa

Gymnazista

predsa len dobre najest', ale predovšetkým si dobre zalyžovať. Aj druhá a tretia skupina zostali poobede na Záhradkách. Po zlyžovaní sme zo seba rýchlo zhodili lyžiarske vrstvy oblečenia a vrhlí sa do spŕch. Tretí deň sme sa lyžovali len doobeda, pretože poobede sme sa objednaným autobusom odviezli do aquaparku Tatralandia. Vybláznili sme sa na tobogánoch a zrelaxovali sa vo vŕívkach. Cestou späť sme sa zastavili na nákupy v Kauflande. Do chaty sme prišli unavení, no aj

Ako ste mohli začuť zo školského rozhlasu, gymnázium pomáhalo prostredníctvom študentov-dobrovoľníkov prírode. Tentokrát to bolo prenášanie ropúch cez cestu do jazera Striebornica nachádzajúcej sa asi 1km od Moravian nad Váhom. Táto „akcia“ bola časovo pomerne rozsiahla, teda trvala vyše mesiac. Mohol by som ju rozdeliť na dve časti:

1. fáza spočívala v natiahnutí provizórneho plotu (z plastovej fólie) dlhého takmer 500m, ktorý

napriek tomuto faktu sme si po večeri urobili diskotéku. Tancovali sme sice iba na tri pesničky (žiadne iné vhodné na cédečku neboli), ktoré sa opakovali dookola, pretože nikto nemal lepšie. Toto jedno bolo vedľa prehrávača, tak sme si ho púšťali. Ďalšie dva dni sme sa lyžovali a posledný deň sme lyžiarsky ukončili návštuvou Demänovskej jaskyne slobody. Kým sme sa dostali do jaskyne, museli sme ešte desať minút vyšliapať do kopca. Bol to pre mňa trochu problém, pretože

večer predtým ma začalo dosť boliet hrdlo a celkovo som sa dobre necítila, ale prehliadka stála za to. Po nej sme sa v chate na Chopku naobedovali, ponosili sme batožinu do autobusu a vyrazili sme domov. Na tento lyžiarsky mám krásne spomienky a veľmi rada by som si ho zopakovala. Profesori boli úplne super, aj keď niekedy sme s ich názorom nesúhlasili.

Barbora

Vlhké ruky, žabky, muky

zachytával žaby zakopané v poli pri jazere, a tak ich uchránil pred rizikami prechodu cez cestu deliacu pole a jazero

2. fáza bola už samotné prenášanie žiab zachytených plotom cez cestu

Fáza prvá

Konala sa 18-teho marca a zúčastnila sa jej moja trieda (kvinta) a 1.D, teda aspoň tí, ktorí sa dostavili.

Mali sme príšť na deviatu. Niektorí išli na bicykloch, pretože to z Piešťan nie je až tak daleko a ostatní autami. Na mieste nás čakali dva experti z občianskeho združenia „Živá Planéta“ už ostrieľaní, čo sa tejto akcie týkalo. Tí nás najprv zaučili, ako máme kopať žľab na plot, ako do žľabu zapichávať paličky na oporu plotu, a potom nám už nič iné nezostávalo, len sa pustiť do roboty. Okrem mojich spolužiakov pomáhal aj náš triedny, pán Maro. Hoci vtedy jar ešte len pomaly začínala, svietilo hrejúce slnko, takže nám pri práci bolo skôr teplo ako zima. Podľa môjho skromného názoru nám to išlo veľmi dobre.

Fáza (nečakane) druhá

Druhá fáza prebiehala každý deň od začiatku jarnej migrácie ropúch, ktorej začiatok závisí od počasia, teda teploty a vlhkosti. Tento rok ekológovia predpokladali začiatok migrácie v prvých dňoch apríla. Ropuchy boli zbierané ráno gymnazistami a večer skautmi. Neviem, ako to mali zariadené skauti (ved' to poznáte, bobrík mlčanlivosti- nič sme z nich nedostali), ale gymnazisti vždy

chodili vo dvojiciach a ropuchy sa zberali od ôsmej približne do deviatej.

(29.3.) Zberal som ropuchy s mojou spolužiačkou Zuzanou G.

Ako pri stavbe plotu, i teraz nám počasie prialo, ale keďže bolo ráno, ešte bol cítiť chlad z ich malých zelených tiel. Zberali a prenášali sme ropuchy 45min, pretože ich tam veľa nebolo. Presný počet chytených ropúch si už sice nepamätam, ale myslím, že sa mi podarilo chytiť 7 ropúch samostatne a 19 amplexov-ropuchy nesúce na svojom chrbe samčekov. Ešte nikdy som nemal možnosť držať ropuchu v ruke, no nebolo mi to nepríjemné a pri zbere som mal rukavice, takže to neboli problém, a zároveň som si aj ochránil ruky pred jedom, hoci len jemne škodlivým pre pokožku, ktorý ropuchy vypúšťajú zo žliaz v koži. Na záver už len konštatujem, že to bol naozaj dobrý zážitok a kontakt s prírodou.

twister

DobroFest2010

11.6.-12.6.

Amfiteáter Trnava

malý festík (para, 100 much...)

Ellie Goulding

Mladá vychádzajúca hviezda, ktorá v marci vydala debutový štúdiový album Lights.

V éteroch rádií ste mohli zaregistrovať single ako Starry Eyed a Guns & Horses, ktoré sú označované za elektro či indie žánier, no v skutočnosti je to čistý pop.

Rodáčka z britského Walesu je označovaná za britský objav roka.

Mumford and sons

Ak preferujete folk a jeho gitarové rífy, potom Mumford&sons je kapela, ktorá osvieží váš hudobný posluch a na chvíľku zabudnete na bratov Nedvědovcov.

V hudobnom svete nie sú nováčikmi, oficiálne vznikli už v roku 2007 a úspech žnú od októbra 2009, keď vydali debut- Sigh no more. Za počutie stojia single ako Little lion man, či UK chartová The cave.

Klaxons

Ak vám vôbec nič nehovorí tento názov, skúste si pustiť song Golden Skans, ktorý vám bude pripomínať, aké pevné môžu byť vaše vlasy po celý deň po jedinom použití.

Klaxons chystajú už dlhší čas druhý album, z ktorého dali na internet zatial' jednu skladbu Flashover, ktorá predpovedá pravdepodobný úspech. Dátum vydania ešte nie je známy, no približne toto leto by sme sa mali dočkať albumu Surfing The Void. (Tento rok na Pohode!)

These new puritans

Alternatívna ako vyšítia! Elektronická jednoduchosť a zvuky ostrenia nožov privodia zážitok cez reproduktory nepomýšľajúc na to, že tento rok budú mať čestné miesto na festivale Pohoda. Ich najnovší album Hidden z februára tohto roku prekonal očakávania a kritici nemajú čo kritizovať. Čistá muzika.

A ČO JE NAJLEPŠIA HUDOBNÁ UDALOSŤ V PIEŠŤANOCH?????

Predsa Grapefestival na piešťanskem letisku od 13.-14. augusta!!!!

V line-upu sú už mená ako Robots in disguise, Tata bojs,

ew

PPE, Midi lidi, Vec & Zverina, Rara Avis, Hafner & Beyuz a ešte veľa známych slovenských rockových aj nerockových kapiel.

Absolútnym headlinerom sú nórski Röyksopp.

Cena lístkov v období jún-august je 26 eur a na mieste 30 eur.

Jónsi

Jón Thor Birgisson je celé meno speváka s priezračným hlasom, ktorý sa prednedávnom vydal na sólovú dráhu a zanechal svoju kmeňovú

kapelu Sigur Rós, aby prerazil hitparádami alternatívnych rádií, a čo sa stalo? Stal sa úspech! Nielen anglickými textami, ale aj novým zvukom sa snaží odlíšiť vlastnú tvorbu, a to veľmi úspešne. Najbližšie sa v blízkosti našej republiky predstaví vo Viedni 24.júla. Nenechajte si to ujsť, pretože do novembra koncertuje všade inde, len nie v strednej Európe.

Nie je to tak dávno, čo nám maturity spravili škrť v rozvrhu a hodiny fyziky a matiky boli nahradené vystúpeniami, predstaveniami a prechádzkami mestom (to bola napríklad tá od Kraska do Fontány, keďže nikto nevedel, kde sa má premietanie konáť). Maturanti sa síce na tento volný týždeň netešili, ako my každý rok, ale poctivo v oblekoch postávali na chodbách, čakajúc na tie osudné chvíle. Nie je v mojej priamej kompetencii posúdiť maturitu (až budúci rok), iba rozlúčku s maturantmi.

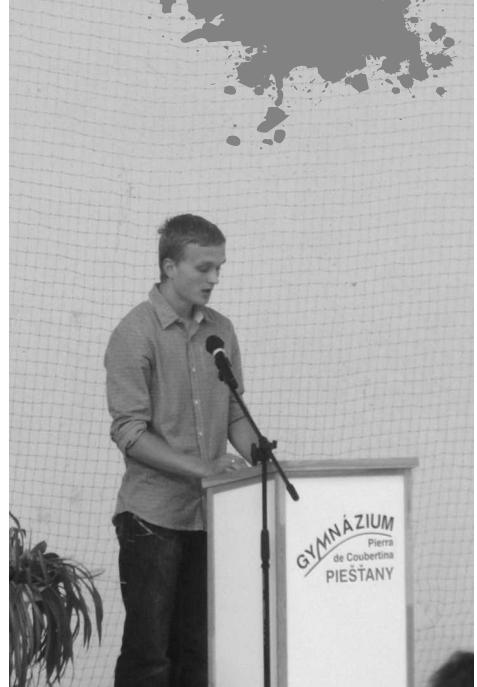
Maturanti sa, už tradične, lúčili v novej telocvični a nedá sa povedať, že by žiadali z nás (nematurantov) nebol dojatý. Vidieť ich všetkých spolu slávnostne odetých a dievčatá

na maximálne vysokých opätkoch držiac tablá - tie kartóny dospelosti pred sebou, rozhadzujúc dospelácke úsmevy (a cukríky) po mladších deckách za tónov "starej, ale jarej" pesničky Oheň, voda, vítr od Dalibora Jandu, to vás dojme, aj keď ste neplakali ani pri Titaniku.

Rozlúčili sa nielen so školou prebratím diplomov za reprezentáciu, ale aj s celým učiteľským zborom odovzdaním symbolického kvetu za všetko to, čo ich naučili.

To, že nám budete chýbať a že vám držíme palce na výškach, som nemusela ani napísť, ale predseda školskej rady Marián Adamčík vo svojom prejave štvrtákom zhrnul vašu situáciu veľmi trefne: "Vy to dáte, vy ste páni!"

ew

...but please, don't cry

IV.B

Rozlúčka bola viac ako dojemná

O kopírke

Možno ste postrehli, že na druhom poschodí vedľa vitríny Martiny Moravcovej oproti fotografiu Ľudovítu Štúra sa tento rok objavila nová hviezda - naša vlastná (nefalošovaná) kopírka. Z mnohých strán mi vrabce čvirikali, vraj máme v časopise kopírku pochváliť a ocenit jej kvality. Tak hor' sa k veci. Teda ku kopírke.

Stojím na druhom poschodí, robím prieskum....

Príbeh prvý

Prichádza prvý človek, figurant nášho príbehu-student.

Suma: 20 centov

Papier: 1

Chce skopírovať: 1X

Chvíľku stojí nad plastovými ústami kopírky, väha, prevaľuje mastný peniaz v prstoch pravej ruky. Nakoniec vhadzuje. Kopírka ozíže a chlapec spokojne-nespokojne odchádza z druhého poschodia, v ruke 2 papiere, v kopírke stále peniaze.

Kopírka nechápe.

Príbeh druhý

Prichádza ďalšia Obet, ešte

nezoznámená (hoci som ju videla na školení „Ako kopírovať?“) s povahou našej kopírky.

Prichádza k stroju, kopírka stále dychčí. Vyčerpala chalanove peniaze a Obet potrebuje skopčiť ešte stranu. No po vhodení 5 centovky číslo na ciferníku kopírky ukazuje 2.

Obet nechápe.

Príbeh tretí

Prichádzam ku kopírke, chcem uderiť na vyšiu strunu a snažím sa okopčiť obojstranne. Odfotilo mi dvakrát to isté, čo v praxi vlastne znamená, že z oboch strán mám napísané to isté a mašina si zaráta dve kópie.

Dakujem, stačilo.

Zamyslenie na záver: Každý automat na nápoje vydáva drobné a vyššia kategória stroja - kopírka, túto výsadu nemá? Navyše pri takomto neúspornom tlačení sa minú kilá papiera zbytočne! Myslím, že je nutné zreformovať kopírku a školenie urobiť znova so zameraním sa na obojstrannú tlač.

ew + kik

JEDEN SKUTOČNÝ PRÍBEH

To je váš problém...

Koľkokrát sa študenti nášho gymnázia museli popasovať s touto vetou? Koľkokrát nám tým profesori dali najavo svoj nezáujem?

Sme študenti jednej z najlepších škôl na Slovensku. Má to svoje výhody, no, bohužiaľ, aj nevýhody. Veľmi skoro sa musíme stať dospelými. Veľmi skoro si musíme zvyknúť, že nikto nám život neulahčí len preto, lebo by to urobiť mohol a že nás úsmev neobmäckí tvrdé profesorské srdcia.

Dnešný svet je... ako to povedať, aby som sa vyhla klišé... nuž, svet je ako balenie lentiiek. Veľmi veľa mladých ľudí ich má rado a teší na novú krabičku. No nemôžete sa pozrieť dnu a vybrať si balenie, v ktorom je najviac červených, lebo tie máte najradšej. To nikoho nezaujíma. A úprimne – ani tá čokoláda už nie je, čo bývala.

Malo by byť teda dobre, že škola sa nám už od prvého ročníka snaží priblížiť tento svet plný nezáujmu o naše problémy. Ale je to dobre? V priemere máme sedemnásť rokov, nie sme príliš mladí na takýto prístup a odstup ľudí, s ktorými trávime denne aj sedem hodín? Všetci vieme, že život nie je hra, kde sa skutky dajú vziať späť, no každý sa predsa chce čo najdlhšie tváriť, že to hra je. Porušíť nejaké pravidlá, len trošku, ved' to je sranka. No už sa to nedá. Nie tu.

Je trošku tvrdé pŕísť po dvoch týždňoch, ktoré som prelezala v posteli s horúčkami, do školy a počuť vetu pri ospravedlnení sa za nenaučenie: „Mali ste sa naučiť, ved' ste dva týždne boli doma.“ „Ale ved' som mala horúčky...“ „To je váš problém.“ Hľadíte s otvorenými ústami a rozmyšľate, či ste sa radšej ozaj nemali premôcť a naprieek bolesti hlavy, silnému kašľu a nekonečnej únavе svalov otvoriť zošít a pokúsiť sa niečo naučiť.

Mám pocit, že na našej škole sa vôbec necení snaha, neberú sa do úvahy osobné problémy žiakov, ide len o výsledky, ktoré dosiahneme. Je trošku smutné uvedomiť si, že obdobie môjho detstva, kedy sa so mnou dospelí ešte „maznali“ pri riešení mojej zodpovednosti, je definitívne preč.

No, čo s tým urobí obyčajný žiak? Ako pohne systémom, ktorý ho drví ako kolesá traktora?

Odpoved': nijako. Ak chce prežiť, musí sa s tým zmieriť a uvedomiť si, že je to predsa pre jeho dobro... Je na každom z nás rozhodnúť sa, či ma tento prístup položí na lopatky, alebo zo mňa spraví silnú gymnazistku, ktorá je schopná popasovať sa s hocičím.

Nepáči sa vám, že je to tak?
To je váš problém...

ali

Milé deti, pred mnohými rokmi, ked' ešte boli nejaké prijímačky na náš gympel a vy ste ešte na základnej škole čítali Kamaráta, pôsobili na osemročnom gymnáziu dve legendy. Jeden fyzik, jeden chemik, dva mozgy reprezentujúce svoje vedomosti a našu školu na súťažach doma i v zahraničí. Vyhrávali medzinárodné súťaže, olympiády, za čo si vyslúžili i najvyššie ocenenie – Veľké Eso. Ich odchod pohol srdcami nejedného profesora, mladší konkurenti si mädlili ruky z volného pol'a. Dvojicu géniov však ešte nikto neprekonal a nebojím sa tvrdiť, že ani tak skoro neprekoná. Ostala po nich len srdcervúca spomienka, hrdo blednúca pred fyzikálnym laboratóriom, fotka troch najdôležitejších mužov Slovenska. Napriek tomu pre mňa Fačkovec a Bzdušek navždy zostanú ako Pat a Mat. Nikdy neviem, ktorý je ktorý...

Gymnazistovi sa podarilo skontaktovať sa s jedným z nich, Borisom Fačkovcom, študentom Vysokej školy chemicko-technologickej v Prahe a sprostredkovať vám tento fundovaný rozhovor.

V labáku tráviš určite mnoho hodín, ako sa ti pracuje v našom – prehistorickom laboratóriu?

Sklamem Ča, ale pracujem na akadémii ako teoretik, takže jediné sklo, s ktorým som pri práci v styku, je jedálenský pohár. Za sebou mám však veľa hodín strávených v laboratóriu, asi vyše 1000. Môžem skonštatovať, že v našom sa toho veľa robiť nedá. Na chemický krúžok, ktorý tu vediem, sa vopred musím dlho pripravovať a vymýšľať reakcie, ktoré sa dajú vykonáť aj tu. Medzi najväčšie nedostatky patria archaické váhy, ktoré majú byť základom analytických laboratórií. Síce sa tu nachádza špeciálne sklo a chemikálie, ktoré v bežne vybavených laboratóriách nebývajú, ale pre nedostatok základných chemikálií (hlavne po nedávnom veľkom vyradovaní), sa na ich využitie, bohužiaľ, nedostane. Nie sú rozprúšťadlá, ba dokonca ani destilovaná voda. Labák by si zasluhoval jednorazovú rozumnú investíciu a systém práce, ktorý by zabezpečil dlhšiu výdrž a rýchlu náhradu nevyhnutných

Kto by ho nepoznal!?

dielov.

Chémia je vo všeobecnosti jeden z najneobľúbenejších predmetov. Čo myslíš, že na nej študentov odrádzá, a v čom by sa im mohla zapáčiť?

Vôbec sa nedivím, že chémia je najneobľúbenejším predmetom. Ba naopak, by som sa divil, keby ním nebola.

Podľa mňa je najväčším problémom náplň učiva.

Ked' účelom predmetu je naplniť hlavy budúcich lekárov základnými pojмami celej vedeckej a priemyselnej chémie, nedá sa nič iné očakávať. Bavilo by ťa na matematike učiť sa miesto algoritmov riešenia kvadratických rovníc naspäť korene najčastejšie sa vyskytujúcich rovníc? Toto sa dnes učí na chémii - miesto princípov fakty. Končí to tak, že študenti sa vôbec v chémii neorientujú, nevedia pochopiť túto abstraktnú vedu. Matematika a fyzika zostávajú predmetmi intuitívnymi a rozvíjajúcimi logické myslenie, zatiaľ čo chémia je sirota - na stredných školách menej logická ako biológia (už to je alarmujúce). Východisko

vidí v umožnení záujemcom o hlbšie poznanie tajov prírody študovaním, kvalitnými prednáškami, dobrými študijnými materiálmi, ale aj vlastnou prácou - podporou aktivity typu SOČ.

Tvoje fotky u nás zdobia násteny, dosiahol si neuveriteľné

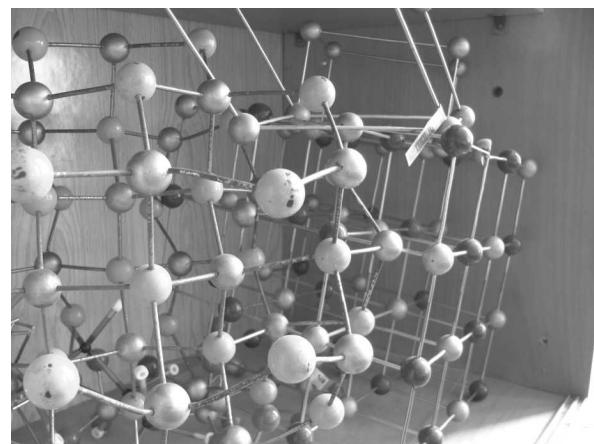
úspechy. Priznaj sa, kol'ko z vedomostí, ktoré si využil, si poznal zo školy a kol'ko si musel dohnáť samoštúdiom?

Nemyslím si, že by šlo o nejaké veľké úspechy. Tie skutočné sa dosahujú až po vysokej škole. Niekedy mi okolnosti boli naklonené, inokedy

nie. Myslím, že najväčším úspechom v chemickej olympiáde nášho

gymnázia bude, ked' sa tu usídli tradícia a ak v budúcnosti nebude účasť nášho študenta na MChO výnimkou.

Čo sa týka vedomostí, v škole som sa naučil z chémie len málo z toho, čo som neskôr zužitkoval. Myslím si, že

gymnaziálna chémia nie je vhodná na výchovu chemikov, ani na prípravu na ChO. Tento nedostatok sa musí vždy riešiť chemickým krúžkom alebo zriedkavo sa vyskytujúcimi mladými ľuďmi, ktorí sami študujú na úkor svojho voľného času.

Gymnazista

Ako vyzerá bežný deň študenta VŠCHT? Vyzliekaš sa vôbec z bieleho plášťa?

Ako som už spomenul, biely plášť veľmi nenosím. Študenti na VŠCHT sa veľmi rôznia v závislosti od času a energie venované štúdiu. Máme odbory, ktoré sa študujú len pre ľahké získanie titulu Ing, aj asi najnáročnejší bakalársky chemický odbor v ČR a SR – tam patria tí, čo to s chémiou myslia veľmi vážne. Preto je ľahké opísť deň študenta vo všeobecnosti, ale predsa: bežné je vstať o 7-8, pracovať do 20 (ja sa niekedy vracam z labu až po polnoci), týždenne je to asi 60 hodín čistého času stráveného štúdiom a prácou v labáku. Odpocinok býva tradične vysokoškolský – od piatka večera aj celý víkend.

Ako si predstavuješ svoju budúcnosť? Čím budeš? Je chémia v dnešných časoch podľa teba perspektívna?

Ešte stále nemôžem s istotou povedať, že nebudem pracovať v komerčnej sfére. Hovorí sa, že práca v podniku je viac zodpovedná a lepšie platená, ale oveľa menej zaujímavá. Aplikovaný a základný výskum v chémii

sa vzájomne prelínajú, v každom prípade chcem pracovať na zaujímavých projektoch vyžadujúcich dôvtip, intelekt, zápal a skúsenosti a, samozrejme, byť adekvátnie zaplatený. Pre chemika to nie je až taký problém, sú totiž najlepšie zarábajúcimi vedcami. Na Slovensku to ale nie je vidno, naše chemické podniky majú len veľmi slabý výskum a sme krajinou, ktorá šikanuje svojich vedcov – nízkymi platmi, armádou prízivníkov, ktorým sa peniaze určené na vedu prelievajú alebo ľudmi pohoršujúcimi sa nad tým, že chemici (ktorí 9 rokov študovali 60 hodín týždenne a pracujú naplneno, pričom výsledky ich práce patria všetkým) si vyplácajú z grantu 5000 eur mesačne, aj keď je to len zlomok z toho, čo by dostali inde. V zahraničí sú platy spravidla 10-krát výšie za tú istú prácu, jazyková bariéra je mizivá. Preto je to so slovenskou chémiou žalostné, okrem tých, čo si tu založili rodiny, všetci odchádzajú.

Chémia je nepochybne každodennou súčasťou našich životov. Myslíš si, že aj láska je

jednou z najväčších chemických reakcií?

Láska sa snažili popísť už mnohí vedci od endokrinológov a psychológov až po matematikov a biológov. Jedni pod láskou študujú chemickú

komunikáciu medzi individuami, iní ju popisujú zo sociálneho a evolučného hľadiska

(ako vlastnosť evolučne výhodná pre jedinca alebo spoločnosť). Tieto modely sú sice pekné a dobre sa čítajú, neoperuje sa tu ale s vedeckými faktami, ide len o zaujatie pozornosti neodbornej verejnosti a snahu ukázať, ako veľmi do našich životov veda zasahuje. Myslím si, že láska je neopísateľná – svojou zložitosťou sa vyrovňáva ľudskej duši. Vede, ktorá skúma lásku, sa hovorí teológia. Druhá vec je, ako dobré to robí.

Držíme palce a za rozhovor srdečne d'akujeme.

Lívia

JIM MORRISON STÁLE ŽIJE!

najzaujímavejšie?

A: Najzaujímavejšie je pre mňa obdobie nástupu nacistov k moci, pretože je to často spomínaná téma a fascinuje ma, ako ľahko sa dali ľudia ovládať a zviest k takému zlu.

Aké máš plány do budúcnosti? Už si sa rozhodol, čomu sa budeš venovať alebo dokonca, na akú školu pôjdeš študovať?

A: Uvažujem nad politickou kariérou. Rád by som sa pohyboval v týchto sférach. Chcel by som ovplyvňovať situáciu v štáte a podobne.

Čo si myslíš o momentálnej politickej situácii alebo presnejšie, čo by si zmenil v politike Slovenskej republiky?

A: Viac by som sa zameral na ľudí a ich vzdelanie. Naša republika ešte nemá úplnú demokraciu ako Anglicko či iné vyspelejšie štáty.

Ako tvoje aktivity vníma rodina? Podporuje ťa?

A: Moji rodičia by chceli, aby som sa viac venoval športu. Nevnímajú moje záujmy negatívne, ale chceli, aby som bol viac aktívny športovo.

twister

Alebo interview s Andrejom Stančíkom z kvinty.

(interview nášho externého redaktora Martina Vetríka)

Ovplyvnili ťa nejako?

A: Najprv počúvam hlavne melódiu, ak ma zaujme, nájdem si text, a ak sa mi aj ten páči, zistím si niečo o interpretovi. Teda zaujali ma viac hudbou ako ich osobnosťou a bizarná sa mi nezdajú, ako pre koho... Ovplyvňujú ma len vo výzore. V názoroch nie, hudbu mám na relaxovanie.

V Piešťanoch pôsobí známy raper pod umeleckým menom Rytmus. Aký máš názor na štýl hudby, ktorý robí on?

A: Rap sa mi zdá ako dosť nízky. Rock pokladám za oveľa náročnejší.

Vždy si sa zaujímal o dejepis. Aké obdobie je pre teba

Posedenie pri zelenom stole

Maturity sa pre mňa niesli v duchu zbierania plodov doterajšej práce i nostalgie nad stratou najdôležitejších ľudí v mojom živote, svojich spolužiakov. Búrili sa vo mne dva protikladné pocity – radosť z úspešnej maturitnej skúšky a smútok z posledných dní v škole. Dní, keď sa striedala veselosť a bezstarostnosť so zúfalstvom a nestíhaním. Niektorí svoje schopnosti precenili a snažili sa dostať štvorročné učivo zo štyrovcov predmetov do hláv za týždeň, čo je, popravde, nadľudský výkon. Iní prípravu cez akademický týždeň podcenili, učenie nechali na deň či dva vopred, čím znásobili svoju nervozitu a pri odpovedi sa spoliehali na šťastnú ruku. Ktorísi sa riadili heslom Maturity – Mat'Urili a deväť dní voľna využili na oddych. Ostatní stavili na presný plán a opakovať

stihli načas. Naučení či nie, všetci sme sa stretli pred maturitnými miestosťami, vyštafírovaní, s malou alebo obrovskou nervozitou. Rátali sme s neúspechom, no snažili sa o víťazstvo.

I mňa po dlhom čakaní zavolali dnu. Vstupujem do triedy s pospájanými lavicami a jednou stoličkou ako pre zločinca. Už je tu moja poprava. Spomedzi plastových koliesok vyberám svoj ortieľ. Rozptylená a

ľahko nervózna píšem Pásmo na danú tému. Vstávam, tri-štyrikrát

klopнем svojimi opätkami a už tam sedím. Šestica očí sleduje každý môj pohyb, moje ústa, reč tela. Poznatky sa sypú, treba im dať formu, poradie. Pritakávanie hlávia uišťuje o správnosti. Von vyjdem s obrovskou úľavou, spokojná, unavená. Výsledok prichádza onedľho. Podanie rúk, zadostučinenie, radosť.

Po dňoch sprevádzaných učením, opakovaním, odpovedaním a čakaním nás vítal zaslúžený odpočinok. Škole sme odovzdali všetok svoj um i energiu. No to, že maturitu už konečne máme a že slávna éra nášho detstva končí, si neuvedomujeme (ani po maturitnej afterparty) doteraz.

Lívia

21.4. 2010 sa uskutočnili Majstrovstvá piešťanského okresu v **atletike**. Konali sa od 8:30 do 10:00 hod. na školskom dvore nášho gymnázia a od 10:30 do 13:00 hod. na futbalovom štadióne. Na školskom dvore prebiehali súťaže v **skoku do výšky** a **vrhu guľou**. Na štadióne pokračovali zápolenia v **bežeckých disciplínach** a **skoku do diaľky**. Vyberám mená našich študentov, ktorí sa umiestnili na prvom mieste svojej kategórie.

Dievčatá: M. Bieliková - diaľka a 100m; O. Kunertová -200m; M. Gajdošechová -400m; K. Belancová -800m; T. Beitlová – 1500m

Chlapci: M. Fedorko -200m a 800m; M. Rusnák - 400m; M. Gajdošech -1500m; B. Beňačka –výška; M. Pamula –gul'a.

Gymnazista

V dňoch 15. – 16. 4. 2010 sa uskutočnili v Poprade Školské majstrovstvá Slovenska v **plávaní**. Naši študenti boli mimoriadne úspešní.
 Mário Rusnák: 1. miesto – 100m motýlik a 200m poloh. preteky a 3. miesto – štafeta
 Katarína Hollá: 1. miesto – 100m znak, štafeta-4x50m pol. preteky a štafeta 4x50m voľný spôsob
 Edita Bogárová: 3. miesto – 400m voľný spôsob

Dňa 22. apríla 2010 sa uskutočnilo krajské kolo vo **volejbale profesorov** stredných škôl. Náš profesorský výber v zložení p.p: Weismanová, Matúšová, Kertész, Bekö, Urban + 3 rodičia našich študentov skončili na peknom 2. mieste. Ďakujeme im za reprezentáciu našej školy.

Dňa 9. 4. 2010 sa uskutočnila **vedomostná súťaž**

Give me freedom, give me fire, give me reason, take me higher

...
 Celebration its around us, every nations, all around us
 Singing forever young, singing songs underneath that sun
 Lets rejoice in the beautiful game.
 And together at the end of the day.
 (úryvok oficiálnej hymny od K`NAAN)

Možno viete už dávno, možno sa dozvedáte práve z tohto článku, ale zajtra sa začína najväčšia udalosť futbalového sveta! Majstrovstvá sveta vo futbale sú najočakávanejšou udalosťou pre každého futbalového fanatika a polovica Slovenska si berie od 11. júna do 11. júla neplatenú dovolenkú. Alebo aspoň na zápasy Slovenska...

Slovensko otvorí majstrovstvá sice až 15. júna (13:30) v zápase s Novým Zélandom, ale aspoň budú mať chlapci čas na tréning v juhoafrickej klíme a zostanú dlhšie v hre :)

Ked'že naša škola aktívne prezívala majstrovstvá sveta v hokeji, dúfajme, že sa známky uzavtoria skôr, ako v Afrike dohráme a budeme môcť hodiny tráviť príjemnejšie ako písaním d'alej....

ew

o olympizme. Pod vedením p. profesorky Gašarovej našu školu reprezentovali: M. Gajdošech, M. Bolješik, Z. Braško. V tomto regionálnom kole sme mali smolu, o 1 bod sme skončili na 2. mieste.

Text a ilustračné foto: Majo

LUKÁŠ OPÄŤ RAZ V ŠKOLE

Vo štvrtok 15. apríla sa uskutočnila beseda s našim spolužiakom, reprezentantom Slovenska v Davis cupe, hráčom prvej svetovej 100-ky Lukášom Lackom, ktorú viedol p.p. Nádaský. Lukáš nám priblížil, ako to vyzerá vo svete veľkého tenisu. Na prelome rokov si splnil svoj cieľ, keď sa vďaka víťazstvu na turnaji ATP Masters v Cincinnati dostal do prvej stovky najlepších tenistov sveta.

Prezradil nám, že jeho oblúbeným rituálom pred zápasmi je vypletanie a príprava rakiet. Počas hustého programu turnajov a zápasov mu nezostáva mnoho času na spoznávanie miest a krajín. Ak však skončí skôr a neletí domov, rád si vychutnáva nákupy v New Yorku, prechádzky Aténami, Parížom či Madridom. Stále je však aj študentom nášho gymnázia, no v triede ho sedieť neuvidíte. Má totiž samostatný študijný plán. Na skúšky si nájde čas najčastejšie počas zimy či leta.

Tento rok by sa rád prebojoval do prvej 50-ky svetového rebríčka. Veríme, že sa mu to podarí a držíme mu palce v tenise i v štúdiu.

Majo

Bratia

Tento film, natočený v USA (r. 2009), nie je typickým americkým filmom, ako by možno mnohí očakávali. Na priemerné až mierne nadpriemerné americké filmy je príliš psychologický a emotívny. Dôvodom, prečo je to tak, je podľa všetkého fakt, že je to remake dánskeho filmu Brödre z roku 2004. Hoci režisér Jim Sheridan, samozrejme, poňal príbeh podľa seba, základnú kostru z originálu ponechal. To je zrejme aj príčinou, prečo má tento film v Európe lepšie kritiky a hodnotenia ako v USA. Americkí diváci sú zvyknutí na viac gýčové ponímanie filmu a tradičný happy-end. Tento film, naopak, nielen že žiadnen šťastný koniec nemá, ale, ako je zasa typické pre európske filmy, necháva koniec otvorený bez jasného záveru.

Samotný dej nie je veľmi náročný a podľa môjho názoru je dosť predvídateľný. Idylka rodiny, ktorej otec je veliacim vojakom v Afganistane, je narušená správou, že dôstojník Sam Cahill je mŕtvy. Ked' sa rodina ako-tak spomäťa z tejto straty za pomoci Samovho brata Tommyho, oplakaný manžel a otec sa ako zázrakom vracia domov.

Herecké výkony postáv sú priam

V roku 2007 spôsobilo štúdio Bioware na hráčskom trhu revolúciu s titulom Mass Effect. Veľmi kvalitné RPG s úžasným príbehom a ešte lepšou grafikou splňalo všetky požiadavky na modernú hru. Dospelá, filmovo výpravná a nelineárne vystavaná hra mala zároveň veľmi kvalitne vypracované prostredie, veľmi veľa rás aj postáv a interaktívne dialógy. Všetci sme boli nadšení, keď Bioware oznámilo, že ide ešte len o začiatok trilógie. A druhý diel po viac ako 2 rokoch čakania je konečne tu!

Na začiatku si do hry môžete importovať vašu uloženú pozíciu z Mass Effect, v prípade, že ste jednotku nehrali, môžete začať hrať s novým veliteľom Shepardom a hra vám ponúkne krátky predhovor o

úžasné. Hlavne postava Sama, ktorú stvárnil Tobey Maguire. Mimikou, gestami aj držaním tela sa na ňom dokonale odzrkadľuje jeho vnútorné rozpoloženie, takže divák sa mu dokáže dostať úplne pod kožu. Puto medzi dvomi bratmi, ktorí sú ochotní si pomôcť, nech sa stane čokoľvek, je viac než uveriteľné. Dali by sa nájsť dokonca aj isté zhodné fyzické črty, o správaní bratov ani nehovoriac. Netreba zabudnúť aj na dve malé štrbavé dievčatká, ktoré si zahrali Bailee Madison a Taylor Geare. Klasické súrodenecké potyčky a samotné zmyšľanie dievčat je skutočne presvedčivé.

Istá „americkost“ sa vo filme ale nezaprie. Prejavuje sa skôr v maličkostach, ktoré si bežný divák zvyčajne ani nevšimne. Napríklad veľká zástava Spojených štátov pripomínaná na streche auta či gýcová soška amerického symbolu – orla bielohlavého v obývačke. Brothers určite nemožno považovať za geniálne brillantný a dokonale zvládnutý po všetkých stránkach a keby som ho mala ohodnotiť, udelila by som mu 8

udalostiach v ME 1.

Po vizuálne dokonalej (realisticky pomerne slabej) úvodnej animácii hlavný hrdina hry zomiera (už?)...,aby sa prebral presne po 2 rokoch a 17 dňoch oživený vďaka astronomicky

bodov z 10. Naozaj to ale nie žiadna americká plytká snímka, na ktorú ľudia zabudnú ešte skôr, ako vydú z kina

Wojciech K.

„tričku“ spoločnosť Cerberus, ktorá je zameraná hlavne na ľudské záujmy a medzi mimozemskými bytosťami nie je veľmi oblúbená pre svoje extrémne (čítať: brutálne) praktiky. Cerberus má takmer neobmedzené finančné zdroje a na jej čele stojí muž, ktorého meno je neznáme a v hre mu všetci hovoria Záhadný. A práve on dá Shepardovi všetko na to, aby mohol zostaviť nový tím pre samovražednú cestu na nepriateľské územie. Záhadný je naozaj veľmi záhadný. Záhady, dvojzmyselnosť, niekedy až niečo, čo sa podobá zrade, nie je nič neobvyklé, je to aj veľmi kvalitné „dochucovadlo“ príbehu a funguje ako základ vašich rozhodnutí v hre.

Verdikt:

Verzia
Úžasné, strhujúce, graficky dokonalé. Perfektne odladené AI, precítený dabing. Jediné, čo môžem vytknúť je absence multipláveru.

Ashok

drahému projektu LAZARUS. Cielom projektu bolo oživiť človeka, ktorý má pravdepodobne najväčšiu šancu na porazenie pradávneho nepriateľa (trocha ohrané, nie?), ktorý každých 50 000 rokov vyhládi všetko živé vo vesmíre. Oživenie Sheparda má na

VTÁK V TELOCVIČNI

Iste ste sa dopočuli, že v našej starej telocvični sa usídlil určitý vták, zahniezdil sa tam. Ale odkiaľ sa tam vzal? Prečo zablúdil práve do našej školy? Možno je to ten vták, ktorého máme všetci na študentskom preukaze. Práve jeho príbuzný druh bol totiž podkladom na vytvorenie nášho gypy vtáka. A ako si tento nás nový obyvateľ školy letel svetom, zbadal niekde nášho študenta, ktorý mal maskota našej školy na tričku a rozhadol sa ho (prena)sledovať. Ked' zbadal našu školu, povedal si, že tu sa mu bude isto páčiť, ved' tu si jeho príbuzných veľmi vázia. Vletel do našej telocvične a teraz si tu nažíva. Ale čo s ním spraví vedenie našej školy? Nechá ho tu s nami bývať alebo ho vyženú? Čo by ste s ním spravili vy študenti? (nie, radšej neodpovedajte)

Ja by som ho nechal, nech si tam žije, na kovovej konštrukcii musí byť lepšie ako tu, na podlahe. Spravme si z neho maskota, akých majú v amerických filmoch, kde chovajú zvieratá, ktoré reprezentujú ich školu vo viac ako výborných podmienkach. Najskôr by sme mu mali vymyslieť nejaké meno. Potom by sme mu mohli zhотовiť búdku niekde vonku, aby nemusel bývať v telocvični (predsa len to nie je luxus). Taktiež by sme ho mohli prikrmovať nejakými zvyškami z jedálne. Mohol by mať nejaké potomstvo, z ktorého jeden člen by po svojom predkovi prevzal čezlo a stal sa ďalším žijúcim maskotom školy. Založili by sme tak rod maskotov našej školy. Čo vy na to?

Filip

Povedz mi, do akej organizácie patríš a ja ti poviem, kto si

Tento mesiac o svetoznámom

GREENPEACE

Možno ste ani netušili, ale Greenpeace má lokálnu skupinu aj v Piešťanoch. Pôsobí tu už dlhší čas a kde-to ich môžete zahliadnuť na akciách v súvise so životným prostredím.

Ad'a Gálová, ktorá viedla lokálku doteraz, sa momentálne presúva na dlhší čas za prácou do Španielska, a preto odovzdala pomyselnú štafetu mne (Lenka Sedlačková) a Michalovi Freriksovi.

Niečo o nás

1. Miško (Freriks) je druhák na cirkevnom gympli a mnohí ho iste poznajú z gypy zo súčasnej 2.A, do ktorej chodil ešte v prvom polroku. Má rád prírodu, filmy, fotografiu, hudbu a zaujíma sa tiež o ezoteriku a východné náboženstvá. Medzi jeho záujmy patrí aj kickbox a posilňovanie.
2. Moja maličkosť (Lenka Sedlačková)- už tretí rok deriem lavice v terajšej 3.A a niektorí ma možno poznajú z organizovania tohtoročných prenosov ropúch na Striebornici. Mám rada zvieratká a rada sa o ne starám, čítanie, bicyklovanie, korčuľovanie.

Niečo o GP

Z nedávnych akcií je najznámejšia petícia proti ťažbe uránu na Slovensku, v ktorej sme dosiahli úspech - rekordných vyše 113 000 podpisov a následná zmena legislatívy v prospech miest a obcí, kde sa urán mal ťažiť. Aktuálna kampaň je proti ropovodu na Žitnom ostrove a pripravuje sa turné o obnoviteľných zdrojoch energie, ktoré bude aj na festivaloch Pohoda a Topfest. Ďalej GP viedlo kampaň proti Nestlé, ktoré používa vo svojich produktoch

palmový olej, kvôli ktorému sa musí vyrubovať dažďový les. V tejto kampani sme dosiahli úspech a Nestlé prestalo kupovať palmový olej od týchto producentov. GP stále pracuje v oblasti geneticky modifikovaných organizmov a potravín a environmentálnych záťaží.

Akcie PN lokálky

V blízkej budúcnosti by sme chceli zorganizovať menšie **čistenie prírody okolo PN** spojené s opekačkou. Termín a miesto bude známe minimálne týždeň vopred, bude to určite cez víkend, ale závisí to najmä od počasia.

Filmový maratón sa bude konáť najneskôr 1. prázdninový týždeň a chceme na ňom premietnuť 1 envirofilm a 2 undergroundové filmy (aké bývajú vo filmovom klube vo Fontáne). Predpokladaný čas je 20.00-02.00, miesto a čas sa spresní minimálne týždeň vopred.

Všetci sú vítaní :)

Ak ti záleží na tom, ako budú žiť ďalšie generácie, a zaujíma ťa ochrana životného prostredia, pridaj sa k nám, alebo jednoducho príď na akciu :)

Kontakt:

michal.freriks@gmail.com,
lilyjoe19@gmail.com alebo osobne v 3.A u mňa.

Externý prispievateľ Lenka Sedlačková

Koľko hviezdičiek si zaslúžia kolky?

Poznám chalana, ktorý vždy po pozretí filmu uteká na internet, aby mohol jeho čerstvý filmový zážitok zaznamenať do hviezdičiek. Filmu, na ktorý ideme spolu, dá vždy viac hviezdičiek ako tomu, ktorý pozerá sám. Samozrejme, pretože v kolektíve je každému (chcete, či nechcete) lepšie.

Hodnotenie hviezdičkami začína od prvej, ktorá značí úplné fiasco všetkých čias, až po 5-hviezdičkové unikátne dielo. To sú hviezdné pravidlá.

Ked' ideme v utorok a vo štvrtok do Mestskej kolkárne Piešťany, vždy nám svieti na dráhe 5 hviezdiček - 5 známych tvári, okrem mňa ešte traja kolkári a nás „poradca“ (pretože v kolkárskom slovníku sa vraj slovo tréner nevyskytuje) profesor Kozák. A ked' sa zastaví aj nás triedny, tomuto filmu by sa malo udeliť 6

hviezdičiek, ale pravidlá sú pravidlá.

Po dvoch rokoch trávenia času na kolkárni sa z nás stali profíci v zhadzovaní, no najmä družstvo rozsiahlych kvalít.

Filip, ako člen nášho školského tímu, sa o kolkoch vyjadril: „Hrám kolky veľmi rád a pravidelne, pretože

to je šport nielen pre fyzicky zdatných (nie, že by som nebol), ale hlavne je to hra intelektuálna, hra pozornosti a stratégie.“

Mnohí si kolky mylia s bowlingom a nevedia rozlíšiť tieto dva absolútne neporovnatelné športy (či už obtiažnostne alebo pravidlami).

Spýtali sme sa teda na onen

záasadný rozdiel najpovolanejšieho možného muža - bývalého aktívneho kolkára Jaroslava Kozáka:

„Bowling je v porovnaní s kolkami primitívny a iba zábavný. Z tých zásadných rozdielov je to ten, že guľa v bowlingu má otvory na zachytanie prstami a kolkársku guľu je možné držať iba dlaňou, čo je náročnejšie a zhadzuje sa iba 9 kolkov.“

Tento obtiažnostný skok som sama skúšila, keď som po roku zašla na bowling a porazila som takmer (slovo takmer je dôležité) všetkých.

Takže cesta k úspechu v bowlingu vedie okolo piešťanskej kolkárne. Pokojne sa zastavte. Každý utorok a štvrtok cca o druhnej sa stretáva školský kolkársky krúžok na Štúrovej ulici.

Ach áno, obligátna otázka Prečo by som to mal skúsiť?

Jaroslav Kozák odpovedá jednoducho: „Začne vás to hned baviť, mňa osobne kolky bavia už od mojich desiatich rokov. Som asi kolkársky fanatik (smiech)“

Koľko hviezdičiek si teda kolky zaslúžia? Viac, ako je dovolené...

ew

Župný festival

Dňa 25. 3. sa v trnavskej Mestskej športovej hale konal 3. ročník Župného festivalu spevu hudby a tanca. Festivalu sa zúčastnili študenti z 13 stredných škôl, medzi ktorými bolo aj naše gymnázium. Prítomný bol aj podpredseda Trnavského samosprávneho kraja Zdenko Čambal, ktorý v úvodnom prejave zdôraznil nutnosť aktivít, pri ktorých sa môžu prezentovať mladé talenty. Cieľom podujatia bola teda prezentácia schopností talentovaných žiakov nielen z umeleckých škôl. Po prvýkrát bola na festivale zastúpená aj naša škola, ktorú v hudobnej oblasti úspešne reprezentovala kapela Funny Faces, ktorá sa

predvedla v rockovej i jazzovej zostave. I ked' oproti iným školám sme mali

malé zastúpenie v programe, myslím si, že bolo o to kvalitnejšie. Hostom festivalu bola speváčka Kristína, ktorá v úvode zaspievala dve pesničky a v polovici programu festivalu mala polhodinový koncert, na ktorom odznel aj jej často diskutovaný hit Horehronie. Jej vystúpenie sa mi páčilo, bolo príjemným spestrením dlhého programu.

Festival hodnotím ako celkom vydarenú akciu, ktorá splnila svoj účel, avšak vytkol by som usporiadanie jednotlivých čísel v programe, pretože náhle striedanie folklóru s modernými žánrami mi nebolo pochuti.

Dávid

Ako nevznikajú mastné fláky

Bol raz jeden žiačik Anton Mak,
na večeru jedol iba mak.

Bol to jeden neposedný žiak,
v triede totiž vyťahoval prak.

S rodičmi navštívil párkrát Irak,
pričom z ich auta zostal iba vrak.

Vo sne ho takmer zožral drak
pri mori ho štipol GIGANTICKÝ rak.
Nad hlavou mu poletoval čudný šedý mrak
a ked' raz pri vychádzke v parku zjedol
kriak,

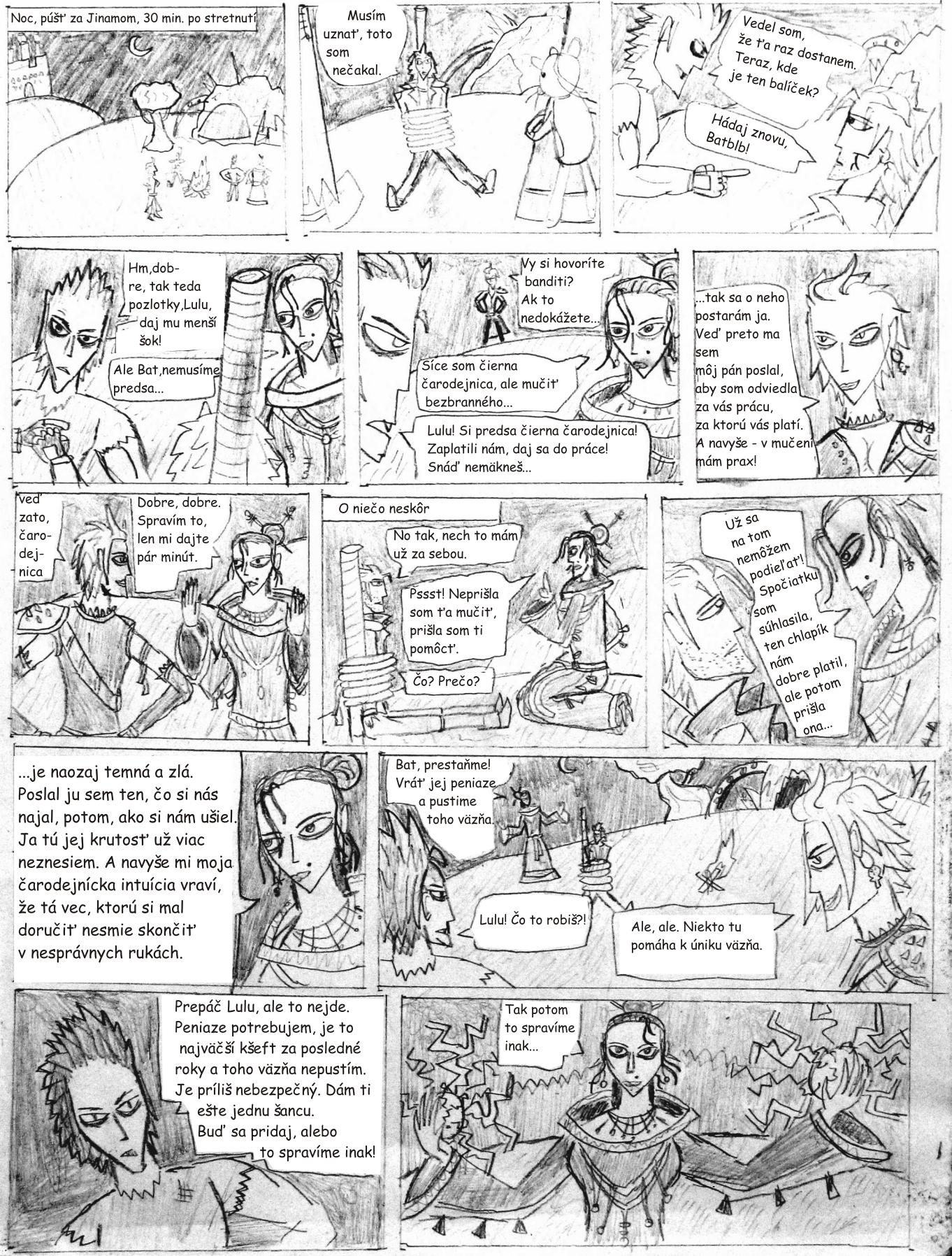
tak veľmi túžil vzlietnuť nad oblak,
že jedného dňa ho trafil šľak.

A o pár dní nato ho prešiel vlak.
A nezostal po ňom ani mastný flák.

David

TAJOMSTVO REPTERRY:

3.časť: V pasci

Wanted!

**Hľadá sa muž, ktorý
kradne bicykle.
Kto ho videl, hláste sa
u šerifa!**